

GRAN, T. O.

Guds lof.

Förel.
nord. ber.
(170)

1700-1829

Ulstys Jumalan

Lasten ja imewäisten suusta.

eli

Sutta Lapintyttären Elsa Laurintyttären n.
Isorakendawaisesta kuolin vuotesta ja
autuallisesta kuolemasta.

SEDERHJERN,
Präntäty. Sam. Rumstedtin tyköndä,
1815.

Suola Vuoden 1764 tuli Jokmoen Skouluun
yri kolmentoista - kymmenen ajastaikainen tytär
nimäldä Elsa Laurin tytär, Sjöckfjörkin kylästä.
Vuotta ennen oli vanhempi Sisar ahkeruudensa
ja siirron elämänsä tähden, kiitoksella lastettu Sko-
ulusta kotia. Koska tämä Elsa kuuli Sisarensa
kottona weisawan wisia ja lukewan kirjaa, tuns-
myös hän sydämmellisen halun tulla Skouluun,
jos niin olis Jumalan tahto, voittarensa siellä
saman tunnon ja walkeuden Christin-opia; ja
ehkä hän sinne tulduansa oli kyllä sairallinen
näkönsä puolesta, niin en minä kuitengaan tahto-
nut kieltää häntä vastaan ottaa. Hän oli san-
gen hiljainen, hywäntapainen, siirvo ja hywinajat-
talewainen lapsi, alwan kelmollinen tekemään sen-
kalaisia töitä joihin hän oli tottunut, ihmellisesti
ahkera kirjaan, josta hän tuskin koskaan tahdoi
luopua, ja oli siinä siirvusa lahjoitettu hywällä
ymmärryksellä ja muistolla.

Skouluun tullesansa taifi hän jo A B C kirjan
ja puolen Lutherusen Katekismuksesta, josta sisar
oli hänelle opettanut. Kesä kuun alkuaan oli hän
lopettanut ulkolukemisen ei ainoastansa Lutheru-
sen Katekismuksesta ja Herr Doktor Högsströmin
Christillisuuden kysymyksistä Lapin kielillä, waan
myös oppinut kolme pääkappaldä Swebiluun
Selliuksesta; ja siinäldä weisais hän hywin ne tut-
tawimmat wirret Lappalaisista Wirsikirjasta. Skou-
luun tulduansa oli hän jo sairallinen, ja, mi-
nun mielestäni, waiwuttu keuhkotaudilla, joka ai-
na paheni, niin että hän täydvi wiettiä paljon
aikaa vuotella, ehkä hän kuitengin muutaman
heiken

hetken joka päivä oli ylhäällä. Hänen voimansa väheneminen näytti selkeästi että kuolema tuli häntä aina lähemmä, josta minä myös häntä lempeällä sydämellä muistutin. Hän oli iloinen ja tytyväinen; mutta toivotti kuitenkin usein saavansa kuolla niinkuin Jumalan lapsi, ja tulla warjelbuxi iankaikkisesta kadotuksesta. Hänen hartautensa ja absteruudensa rukouksella kasvoi josta hetki. Hän luki mitä hän tahti, ja niinä hetkinä kuin minulla oli aikaa istuin minä ilolla hänen vuoteensa vieressä.

Yhtenä Sunnuntaina, koska väki tuli kirkosta, pyysi hän saada tiedon saarnan sisällepidoista. Koska he olit siitä hänelle sanoneet niin paljo kuin he tahtivat muistaa, puhuttiin H. Ehtoollisen käymisestä joka oli ollut siinä päivänä, ja että Ehtoollisen Bieraitten seassa oli yri 13 vuotinen tytär joka ensimmäisen kerran sai nautita tätä kallista atriata. Tätä kuullessansa pani hän kätensä yhteen, katsoi ylös tairaiseen päin ja sanoi: "Jumala andakoon sinun olla mahdollisen, niin siinä olet onnellinen ja antuas?" jotka sanat hän puhui kari eli kolme kertaa. Sitte makais hän puhumata kaiken sen päivän, istui myös ylhäällä jongun hetken, jona hän luki Uutta Testamenttia ja usein uikoa wiidennen pääkappaleen Lutheruksen ja Swobiliuksen Katekismuksia; musta erinomattain langeis hän syötiin ajatuksiin niin usein kuin hän luki Herran Ehtoollisen asetussanoja. Hän pani pois kirjjan, painoi yhteen kätensä ja sanoi: "Syö käärt ja juokaat tästä kaikki: se on meille kaikille sallittu: se on Jesuksen liha, se on Jesuksen veri, syndein anderi-andamiseri — ja hänen muistoksen". Samassa huokais hän ja sanoi kirkkailta äänellä: "Ah jos minä saisin mennä Herran Ehtoolliselle!"

fesse"! Minä tahdon syödä hänen lihaansa, tahdon juoda hänen vertansa; tahdon olla Jumalasa; tahdon olla yri Jumalan kansa. Se on ulosannettu synnin anderi andamiseri; minä tarvitsen synnit anderi ja wahvistuksen uskolleni. Minun pitää syödä ja juoda hänen muistonsa. Minä tahdon että minun sieluni muistais hänen kuolemansa ja testamentinsa: yri autuas muisto!" Kuin minä hawaitsin että hän rupeis suuresti itkähdittämään Herran Ehtoikisa, lupaisin minä täyttää hänen toivotuksensa ja laskea händä Jumalan pöydälle; joka asia hänen anomisensa ja molembain meidän suostumisemme jälkeen lykättiin tulevaisen päiwään.

Illalla anoi hän kyntilätä, ja luki yöllä osittain Lutheruksen, osittain Swebiliuksen selityksen wiidennu Pääkappaleen ylitse ja Doktor Högströmin tutkistelumuksen Palmusunnuntaina, hänen Lappalaisesta Poskillasansa.

Uammulla kello 8 andoi hän anoa että tämä toimitus piti tapahtuman minun huoneesani. Pelwosta ettei hän woisi olla niin kauvan ylhällä, olisin minä ennen suonut että hän olis maannut ruoteellansa; mutta en kuitengaan tahtonut kernaasti kieldää mitä hän oli anonut. Koska kaikki oli valmis, tuli hän sisälle puetettuna ja johdettuna muilda lapsilda; ja täsa löydytti, itseensä ej ainoastansa Talon naaki, mutta myös naaburi, jotka vielä olit kirkon tyköna. Tytär talutettiin edes ja langeis polwillensa yhden päänalaisen päälle joka oli yhden lamitan edesä. Hän oli nähdä kyllä murheellinen ja pelkääwä, ja anoi, ettej Rippipuhe pitänyt aloitettaman ennen kuin hän sais wassauksen muutamän kysymyksen päälle, kuin

Hän rufoili että hän saisi tehdä, ja jotka olit huomanneet hänen ajaturisansa ja teit hänen surulliseksi. Koska tämä oli hänelle sallittu, sanoi hän ensiksi. Minä olen nuori; enää vielä tullut siihen ikään eli täyttänyt ne vuodet, että Ehtoollisen käyminen taidais minulle sallittaa ja pelkään niin muodoin, että minä onnettomasti sinne menen? Minä vastaisin: Mitä iässä puuttene, täyttää sinun ymmärryksen? Sillä isot ja janot wanhurskautta. Sinun tulee siis Herran pöydässä saada ravintos. Herra itse nylt sinua kutsuu, että saisit virvoituksen ja lewon sielulles?

Toiseksi sanoi hän: En minä taida kaikkia Swediliinien kysymyksiä ulkoa, ja Te waadittas sen kuitengin miilida koulu-lapsilda ennen kuin he lasketaan Herran Ehtoolliselle; kuinga siis minä taidan olla mahdollinen? — Minä vastaisin: Ne toiset lapset ovat terwet ja se ei wahingoittse jos he tulewat täydellisemmäksi ennen kuin he menevät Herran Ehtoolliselle. Kuka tiesi unhottawat he sittelin aikaa myöden paljo siitä mitä he ovat oppineet; mutta sinun sairaudes ei salli viiwytystä. Sinun tietos ja ymmärryksen ovat ulettumaiset; ja sinulla on koettelemus paljota suurempi kuin heillä; niin että minä kaikella uskalluksella, niin kuin Jumalan sanansaattaja taidan awata Häädhuoneen oven sinun etees. Tämän päälle vastais hän; Minä pelkäisin että se oli ainoastansa minun sairaudeni tähden, kuin ette tahtoneet estää minua, ja että minä niin muodoin onnettomasti ja ajattomasti olisin taitanut lähestyä Herran pöydää ja tulla wikapääksi hänen ruumiseensa ja wereensä. Minä sanoin: Minä saan Jumalan edessä wastata, jos en minä hänen sanansa jälkeen sinua koettele; ja jota enämmin minä koettelen sinun

gun tilaas, sitä wakaambi olen minä siitä että olet mahdollinen Herran Pöydän wieras.

Kolmas kysymys oli tämä: "Minä uskon kyllä että Jumala nyt andaa minulle synnit andeeri, mutta minä olen niin heikko täyttämään lupaukseni: Mingäkallainen on Jumalan andeeriandamus? Jos minä nyt tulisin rikkomään; lukeeko hän sitte minulle jälkensä synniksi, ne rikokset kuin hän nyt andaa andeeri eli ovatko ne kovanansa andeeriannettut? Minä pelkään että minä langen jos minä elän!" Minä vastaisin: Jumalan lupaukset pysyvät iankaikkisesti. Hän andaa synnit andeeri, niin ettei hän koskaan enää niiden päälle ajattele; ja hän armahda syndisiä koska he itsensä parantawat. Mutta uutten syndein kautta taidamma me langeta, ja niin synnin kautta tulla iankaikkisesti kadoteturi, jos emme jälkensä siitä luowu. Mutta älä pelkää tulewaista aikaa! Koska me totisesti etsimme meidän autuuttamme: koska me olemme walppaat, koska me otamme oiksan waarin armo wälikappaleista; niin me Jumalan woiman kautta warjellaan autuuteen. Herrä woi kätkeä meidän uskotun kalumme, ja niin warjella ettei helwetin portit pidä sitä woittaman: Tämän jälkeen vastais hän: Tapahduksen siis Jesuren nimesä Jumalan työ; mutta rukoukkaat kaikki Jumalata että minä olisin mahdollinen Rippilapsi!"

Koska hän oli nautinnut ehtollisen, wiettiin hän jälle wuoteellensa ja makais koko päivän ääneti ja tytywäisnä, nukkui myös yhden osan yöstä. Huomenelta sen jälkeen, niin pian kuin minä olin ylösnoisnut ja pitänyt rukouksen, lähestyin minä hänen wuodettansa ja kysyin kuinga hänwoti. Hän rupeis itkemään ja sanoi että Jumala hänelle

nelle muistutti yhden synnin josta hän oli un-
 hottanut ja salannut. Minä käskin hänen puhua
 rehellisesti ja hän sanoi: Muutaman vuoden takaa
 käski äitini minun mennä karjaan Peurain län-
 sa. Sateen tähden istuin minä yhden puun ala-
 ja nukuin. Kotia tullessani laivattiin kapi Peu-
 raa jotka olit paranneet minua nukkuisani, mut-
 ta jotka jälle lähttiin neljän päivän perästä, ja
 joista minä sanoin että minä olin ne kadottanut
 ahtaasa metsikössä. Tästä olen minä ensin walhe-
 tellut, sitte pettänyt wanhembani, kuin en minä
 paremmin toimittanut minun wirkaani ja täht-
 tänyt heidän käskyjäänsä. Minä olen myös wai-
 wannut heitä monen päiväisellä etsimisellä. Eiko
 nämät synnit ole suuret? ja nyt en minä tapaa
 wanhembiani, että minä taidaisin rukoilla heidän
 tämän anderi, ja kuitengin olen minä ollut Herran
 Ehtoollisella! Minä sanoin: Herrä on wissisti an-
 danut sinulle tämän lapsuden synnin anderi; kui-
 tengin olen minä tytyrwäinen sen kansa, että
 nyt muistit ja tunnustit tämän niinkuin synnin
 josta tehnyt olet, ja niin muodoin taidat ruko-
 illa sen Wapastajaldas anderi. Jota endemmin
 ihminen tulee Jumalan yhteyteen, sitä wähemmin
 kärsii hän jonkun synnin omantuntonsa päästä.
 Silloin otti hän minun käteeni ja sanoi: Tämä
 on wissisti lohdullinen; mutta älkät olko ylö-
 jälleenandawa minua vastaan! Minä annan its-
 seni teidän halduunna niinkuin lapsi ja ikäwöitsea
 autuutta. Minä tahdon ilmoittaa teille koko sy-
 dämmeni ja en mitään salata. Minä tahdon
 seurata teidän neuwojanne; mutta jos en minä
 tule antuaxi; niin minä walitan teidän ylitseenne
 Jumalan edessä. Siinä samassa katsoi hän kowa-
 sti minun päästäni ja sanoi: Taidatteko te enää
 wiirwyteä sen tyköä joka teitä vastaan on niin
 kowa.

loma. Minä vastaisin etten minä koskaan tainnut olla rakkaammassa paikassa, kuin yhden sielun tyköna, joka piti niin paljo murhetta autuudessaan. Minä käskin hänen nytt koko sydämmellänsä ja kaikella uskalluxella lewätä wapahtajansa ja Herransa sylissä niinkuin morsiamen, ja hänen kauttansa toivoo antuallisen eron ajasta.

Tämän hetken jälkeen oli hän aina tyytyväinen ja iloinen; mutta hänen ikäwöitsemisensä täällä erik, tuli aivan suurexi. Hän puhui nytt siitä että Jumala niin kauwon wiivytteli, ja rukoili siinä samassa että wapahtaja andais hänelle tämän andeeri. Minä ikäwöitsen sanoi hän, mutta en sentähden, että minä tunnen kipua; sillä minun sairaudeni on niin helppo ja lewiä, että minä taidan istua ylhäällä ja käweskellä. Tussin tunnen minä sairauttani. Mutta minä ikäwöitsen nähdeä Jumalata ja olla autuain tykönä tuiwaasa. Minun pelkoni on kadonnut ja minä taidan tulla autuaxi. Minä olen sairas muitten silmissä, mutta woin paremmin, kuin silloin koska minulla oli paras terweys ja en tahdo koskaan waihettaa minun tilaani sitä parasta päiwää vastaan, kuin minä olen mailmassa elänyt. Minä tahdon myös vielä elää jos Herra niin tahtoo ja kernaasti olla waikka kuinga wihelidinen ihmisten silmissä, ginoastansa en minä tule kaipaamaan sitä iloa kuin minä nytt tunnen Jumalasa." Minä sanoi: Se taita olla tarpeellisempi sinun sielulles, niin kauwon kuins olet libasa, että Herra toisinansa salaa siulle antuallisen läsnäolemisensa. Tämän jälkeen pani hän kätensä yhteen, sulki silmänsä ja sanoi: Herra! jos minusta erit, niin tee niinua yhdeksi kuuliaiseksi ja käärmäiseksi lapsesi! Kuin siinä minulla olisit niin en minä sitte tuiwaasta elimaasta

maasta tottelis. Waikka vielä minun ruumini ja sieluni waiwuis; mutta jos minä sinua kaipaam, niin kaipaam minä kaikki: sillä sinä olet minun apuni, minun uskalluxeni ja minun osani.

Uammulla jälkeen, koska minä tulin hänen wuoteensa tygö, olt hän sydämmelifesti iloinen, ja sanoi olleensa kaiken yön ilahutetun yhdeldä su-
loiselda unelda, yhdessä seurasa jonga kansa hän oli riemunnut, puhein alla Jumalasta ja wapahtajasta, hänen armostansa ja laupiudestansa syn-
dista vastaan, hänen suuresta woiuastansa ja lun-
niastansa, taiwaasta ja autuain ilosta, sielä. Hän mainitti niistä jotka olit olleet hänen kansansa, ja sanoi että ne olit kauniit, puhtaat, ystämälliset ja rakkaat, ja hän epäili, jos missään paikasa maan päällä senkällainen ilo löyty, kuin se jonga hän tässä seurasa näki ja nautitti. Hän sanoi minulle: "Te olitte myös sielä, piditte minua kädessä, ja seuralitte minua hywän kappalen matkaa; mutta sitte seisahditte te, ja minä seurasin minun seuraani". Minä iloitsin hänen kansansa, ja sanoin että Wapahtaja tämän kautta andoi hänen un-
hottaa ruumiin waiwoja, ja andoi hänen näit-
ten maalausten kautta ymmärtää, että parempi ja iloitempi elämä tämän jälkeen oli Jumalissse walmistettu, ehkä se autuus on suurempi kuin mit-
tä joku filmä on nähnyt, joku korma kuullut eli jongun ihmisen sydämmeen on astunut. Mitä minuun tulee pidän minä sinua kädessä, minä seuraan sinua walmistaaxeni sinua: mutta koska Engelit wiewät sinun pois, niin taidan minä vielä jorikuri ajari jäädä tänne.

Kaiken tämän päivän oli hän hiljainen, ääneti ja iloinen; ihastui sydämmeestä koska lapset taikka luit hänen wuoteensa wiereä, eli weisaisit wir-
sejä,

sejä, koska hän aina seuraisi heitä niin paljo kuin hän taisi. Seuraawaisnä päivänä kuin minä tulin hänen tykönsä ja kysyin hänen tilansa perään, vastaanotti hän minun naurawaisella suulla ja iloisella kaswolla näitten sanain alla: Hyvä on maata kuolin-wuoteella. Koko elämäni ja terweydeni aikana en minä ole tundenut senkallaista iloa kuin nyt tässä. Mikä riemu ei silloin mahda olla iankaikkisuuden majoissa ja autuain seurassa! Minä olen tänä yönä pitänyt kansakäymistä kaheiden nuoren ja kaunein neitsein kanssa. He makasit minun kansani wuoteella. Yri oikialla toinen w asemalla puolestani. Wuode loisti niinkuin hopeia ja kulda ja neitseet olit ihanat. He toivat waatteita kansansa, ja puetit minun walleihin kauneihin waatteihin. Me nousimme ylös leikitsemään ja minä kuulin jongun sanowan: "Iloitkamme ja riemuitkamme, sillä karitsan häät ovat tulleet ja sen ewändä on itsensä walmistanut". Toisen ääni wastais: "Mutuat ovat ne jotka ovat karitsan häihin kutsutut!" Mutta tämä katois pois koska minä heräisin." Minä sanoin: Jumala ilahuttaa rakasta lastansa kuolin wuoteellansa aiwan suloisilla uneilla, johon hän wastais: Tämä ei ollut mikään uni, se oli enemmän kuin uni." Nämät sanat mainitsi hän usein uudestaan ja huokais sywästi niinkuin olis hän ollut murheellinen sen ylitse, että minä kutsuin sen uneksi. Minä sanoin sentähden: Se on ystä kaikki mitä se on; mutta minä näen illolla että Hetra näitten kumain kautta wetä sinun halus, elämäsi ja koko sydämmes tästä mailmasta tulewaiseen; ja tämän kuutta tulee kuolema, joka monelle on hirmuinen, sinulle niin rakkaaksi ja kewiäksi, ettet sinä erinomaisesti tunne kuumiin kipua ja kuoleman wainoja. Hän wastais: En minä kowin sairast ole,
en

en minä paljo ruumiin waiwoja tunne; Mutta minun halusi tulla Jumalan tykö, on sangen suuri totisesti en minä taida sitä ulospubua. En minä ole rohjennut tästä pubua, paliaasta pelwosta että minä soimattaisin tytywättömydeni tähden ja etten minä ole tyllä Jumalan tahdon ala annettu, mutta minä olen kuitengin aina Jumalan edestä tunnustanut tämän synnini, josta minä olen hänellä rukoillut ja vielä rukoilen andeeksi. Joka aamu, kossa auringo nousee, ajattelen minä: Armossinen Jumala! engo minä pian saa katella sitä Muringeta joka ei kossaan lasse? Kuitengin minä olen tytywäinen odottamaan, sillä minun olemiseni täällä ei kuitengaan taida olla niin pitkääinen". Hän käski nyt minun sanoa sydämmellisiä terweyksi wanhimmillensa, sillä muistutuksessa ettei heidän pitänyt hända murhettimaa; sillä, sanoi hän, minä kuolen Jumalan lasna, ja menen nyt surkeudesta Jumalan omaan kunniaan, siellä toiwon minä nähdä ja koshdata heitä. Siellä saamma me iankaikkisesti wapastajamme tykönä yhädesä riemuuta. Sen jälkeen sanoi hän jorkialla äänellä: Riittäkää heitä heidän hywydensä edestä minua koshataan; mutta erinomattain sen edästä että he annoit minun tulla Skouluun, ja se on tapastunut sinutusa hetkesä". Sitte käski hän minun neuwoa heitä hywin käyttämään armon aikaa ja mainitsi muutamia wikoja kuin heidän piti ulosjuurittaman ja tykö pani: Minun uudet waatteni, kuin minä olen täällä saanut, neuloo minun äitini täällä ajalla ja ne pitää jälle tänne jätettämän". — Minä käskin hänen siitä olla murhetoinna ja sanoin. Äitis saa ne kernaasti pitää sinun muistores. Tämän päivän oli hän tyllä woiमतoin, mutta hiljainen ja tytywäinen.

Koska rukous illalla oli pidetty, toimitin minä niin että kahden tyttären ja yhden pian piti waimon hänen vuoteensa wieresellä; mutta en ollut minä hywin ulkona ennen kuin hän käski wäen sammuttaa kynttilän ja mennä levolle. Hän ei karsinyt nähdä että heillä piti oleman waiwaa hänestä. Sitte oli hän tygö pannut: jos joku teistä tahdois maata minun kansani, olisin minä tytyväinen; mutta ette suingaan saa waiwoa". Koska ei he nyyt mitään wastanneet, nauratti hän ja sanoi: "Että te taida uskallaa maata minun vuoteillani pelwosta että mina kuolisin; mutta kyllä minä tämän yön yli elän. Jos minä myös kuolisin; niin en mina tahdo että kuolaan pelkää minua. Minä tiedän että elävät ihmiset pelkäävät kuolleita. Minä olen ollut samankaltainen; mutta jos kuolleet taidaisit mitään waiwuttaa eläwitten päälle, niin tekisin minä teille ennen hywää kuin pahaa. Minä seurisin kernaasti niitä jotka Jumalalta lähetetään palvelukseen niille jotka autuuden perimän pitä.

Koko yön makais hän ääneti; mutta aamulla Koska wäki nousi ylös, kysyi hän kohta jos minä olin herännyt.— Kuittingin tahdoi hän ette minua pitänyt herätettämän ennen kuin minä itse heräisin. Kello wiisi tuli waimo wainajani vuoteeni tygö ja sanoi että sairas oli kysynyt minun perääni. Minä nousin kohta ylös ja menin hänen tygönsä. Koska minä tulin sanoi hän: "Minun lunastajani ei ole kaukana". Minä kysyin jos hänellä siinä yössä oli ollut suuri waiwa, koska hän tunsi kuoleman niin läsnä". Wastaus oli: En minä ole tundenut yhtään kipua; sillä minä olen nähnyt itse Herran Orjantyappuraisen kruununsa kansa ja hänen kunniansa oli suuri.
Minä

Minä olen seisonut hänen istuimensa edessä ja itkenyt hänen jalkainsa juuresta; mutta hän pyyhkäisi pois lymeläni, tarttui käteeni awais yhden kirjan ja sanoi: "Lue!" Minä luin ja näin ilolla että minun nimeni oli kirjoitettu Elämän Kirjaan." Minä sanoin: Mutualliset unet! jotka tekivät yhden kuoleman Jesuksen ystäväni ajan niin iloiseksi! Hän vastais: Herra suojon saman armon teille kuolin vuoteestanne, niin te saatte nähdä, että se on enemmän kuin uni. Lyhykäisen puheen jälkeen Jumalan pitkämielisydestä ja hymydestä, Hänen armostansa ja laupiudestansa syndistä kohtaan ja Hänen rakkaudestansa omiansa vastaan, tahdoi hän että aammu rukaus piti pidettämällä, joka kohta tapahtui. Rukouksen alla oli hän polvillansa vuoteensa päällä. Joku tahdoi siitä estää häntä ja sanoi: "Makaa rauhasa sillä sinä olet heikko." Mutta hän vastais: "Ah anna myös minun ruumiini osotta jongun kunnian Jumalalle niin kauvan kuin hän sen voi, haudasa ei hän taida sitä tehdä".

Rukouksen jälkeen kiiti hän kaikkia, joilla oli ollut joku waiwa hänessä ja toiwotti heille Jumalan siunausta. Minulle sanoi hän: Jumala on niin hyvä minulle ettei minun ruumiini enää voi kantaa sentkaltaista autuutta". Hän kiiti minua sydämmellisellä rakkaudella ja sanoi: Taimaasa maretaan teille se waiwa kuin tellä Jumalan tähden on ollut yhdestä köyhästä Lapin lapsesta. Minä menen edellä ja tahdon ilolla nähdä teidän tuleman jälkeen". Waimoni käden painoi hän suutansa vastaan ja rukoili ettei hän wäsyisi siihen waiwaan kuin hänessä vielä piti hänessä oleman, siihen asti että rumis laffetaan mahan.

Tämän

Tämän jälkeen sanoi hän: Jääkää hyvästi kaikki jotka tässä läsnä olette! Sanokaat kaikille ja puhukaat, kuinga tytyväisnä ja hywin se kuolee, joka on oikein valmistettu ja saa Herrasa kuolla. Herra Jeesus minun Vapahtajani andakon teidän kaikkein kuolla niin hywin ja tytyväisnä kuin minä kuolen".

Nyht anoi hän että yri aammu Wirsi piti Jumalan kunniaxi ja ylistyxi weisattaman; koska tämä: "Herrä sielun ja miehen", lapin kielessä otettiin ylös, joka tässä kielessä on sangen liikuttawainen. Koska Wirsi oli lopetettu, ei hän enää puhunut; waan makais ääneti ja poisnukkui muutaman minutin sen jälkeen suljetuilla silmillä ja yhdistetyillä käsillä. Mینگä vaikutuxen hänen kuolemansa valmistus ja kaunis täällä eronsa teki kaikkein niiden päälle jotka siihen olit todistajat ja monen muun päälle joka hänestä kuuli puhuttawan en minä woi ulospuhua. Minun silmäni muodattawat vielä kyneleitä koska minä sen päälle ajattellen ja silloin minä wasta eläwästi tunnen näitten sanain woiman: Mutuat owat ne jotka Herrasa kuolewat.

Theofilus Gran.

Promasti ja Kirkkoherra Pitkosa.

O Jeesu jalo, Sydämen halu
Kuin syndini kaikki kannoit,
Sulje minua tääl, Sun haawais sisäl
Rakkaal kädell, kuin lupaisit ja wannoit.

** ** *

Ammen sanon, ja wiimmein anon
Sinuld o Rakas Jeesu!
Ett sieluni wietet, Sitä oikiat' tiet'
Jloon iät, laulamaan woiton, weisuu.